

Előzmény: Magyar Nemzet, 2004.05.04. Lovas István: Napi sajtószemle

Makray Imre

„Trianon – a magyar Golgota”

JELIGE:

„SZABAD-E SIRNI A KÁRPATOK ALATT?”

A miképpen a zsidók a „Siratófalat” a szent Jeruzsálem lerombolt templomának falmaradványainál alakították ki, azonképpen mi a „jó Budavár” egyik magas falánál (amely még ma is tele van gránát ütötte világháborús sebhelyekkel) tehetnénk meg ugyanezt.

(Vagy ha ezt a „szentségtörést” itt nem engedélyeznék, akkor az egri vár meredek falának oldalánál is „nyélbe üthetnénk” tervünket.)

Amiképp a világ minden tájára szétosztott zsidóság összekovácsolását, lelki feltöltődését szolgáló szakrális hely lett a „Siratófal”, azonképpen – a szétszakított magyarság számára is – kialakítható lenne egy ilyen csodatevő erőforrást sugárzó szent hely, melynek a hely szelleméből áradó levegője számos megalázott, megszorított hazánkfia számára lelki gyógyulást is hozna.

(Már csak annál az egyszerű oknál fogva is, amit úgy általában a megkönnyebbítő könnyezés-sírás jelent az ember számára. A közösségben pedig még nagyobb hatásokkal érvényesül a kimondhatatlan szubjektív bánatnak ez a könnyezés által tárgyiasuló objektivációja. E pszichoszomatikus jelenségnek a misztikumát érzékelteti magas művészi fokon pl. Kodály *Székelly keserves* című siratója. Vagy ilyen lelki megkönnyebbülést és hitbeli erősödést jelent a gyülekezet számára a Dávid-zsoltárok éneklése...)

*

A hit, az önbizalom, a nemzeti öntudat hiányát azzal törekszik elmélyíteni a balliberális média az emberekben, hogy tovább szajkózza Kovács László hírhedt gyógyreceptjét: „Merjünk kicsik lenni!”

Akik viszont e lelki törpülést szuggereáló gyógyszer „beszedése” helyett, a balliberális iránynak háttal fordítva, elindulnának jobbra, és felkeresnék a fentebb említett szent helyet, azok – a lelki meditáció vagy imádkozás után – bizonyára hitben, bizodalomban megerősödve távoznának onnan.

Valami olyasmi katarzist érezhetnének, mint amit Ady így fejez ki:

„Nagy vagyok az igazomban,
Fölöntes bizodalomban,
Mindig jobban, mindig jobban:
Ez az én jó hiszekegyem.”

*

Kr. u. 70-ben a jeruzsálemi templomot lerombolták a rómaiak, Kr. u. 135-ben pedig – a nagy Bar Kochba-lázadás leverése után – szétszórattak a zsidók a világ minden tájára.

Az ószövetségi zsidóság erkölcsi színvonalát a – Tórát és a próféták szövegeit tartalmazó – Szentírás volt. A Krisztus utáni időkben pedig mindezt kiegészítette, sőt felül is írta a Talmud. (Amely, ellentétben az ószövetségi Szentírással, megszűnt közkincként funkcionálni, mert amolyan ezoterikus szövevényes szöveg lett belőle.)

Az isteni ihletettség szempontjából istentelenül nagy lett a különbség, a távolság a középkori Talmud és az ókori Biblia között.

A Tórában és a próféták írásaiban Isten „választott népként” emlegeti ugyan a zsidókat, ám ugyanakkor számtalan sora tele van a zsidókkal szemben megfogalmazott kritikai megjegyzésekkel. Pl. ilyenekkel:

Én, Izrael féltőn szerető Istene megáldalak benneteket (és áldani fognak titeket minden népek előtt), ha a parancsaimat megtartjátok (pl. nem sanyargatjátok a szegényeket, nem mértek hamis mércével, és főleg nem bálványoztatok az aranyat (az „Aranyborjút”), vagy Mammont (a pénz, a féktelen nyerészkedési vágy) istenét.

(A mindig lényegre törően fogalmazó Marx erre kontrasztként kvadrálva, maliciózan jegyzi meg valahol: „A pénz Izrael féltőn szerető Istene, aki előtt nem lehet más isten.”)

Ellenben, ha elfordultok tőlem, az én törvényeimtől, erkölcsi parancsolataimtól – folytatja tovább Izrael Istene –, akkor nagyon ráfizettek, súlyosan megbűnhődtek.

A bűn és bűnhődés kauzalitásának ilyesfajta refrénszerű „ha... de ha” ismétlődéseivel van tele a zsidó nép történelmi útját rögzítő Biblia.

Azt mondja az Úr:

Ha nem térsz le az én utamról – az általam reád bízott egyetemes küldetés útjáról –, akkor áldott nép leszel és „tebened áldatnak meg a föld minden nemzetségei”. De ha a bűn útjára tévedsz, és nem térsz hamar vissza a helyes útra, akkor – úgymond – „átok népe leszel: példabeszédé, gúnyra leszel minden népnél, mert szétszór téged az Úr [...] és kevesen maradtok meg, és örvendezni fog az Úr rajtatok, hogy kipusztíthat benneteket”.

(És ez utóbbi súlyos szavakat, igen tisztelt – a legkisebb bíráló megjegyzésben is kódolt antiszemitizmust gyanító – barátaim, nem egy antiszemitizmussal hamisan vádolható valaki mondja, hanem maga Jahve, Izrael Istene.)

És csak halkán bátorkodom megemlíteni, hogy nemcsak a magyar nép „hajh, de bűnei” (amelyeket Kölcsey, Petőfi, Ady vagy József Attila oly gyakorta ostromozott) érdemelnek említést, hanem – az utóbbi időkben minden kritikán felülállóvá tabusított – zsidó polgártársaink elitjének talpa-háta is megérdemelne némi (verbális szinten oda-oda-sózott) prófétai ostromozást.

De hát – szemben a zsidó Bibliával – a Talmudban (vagy a szintén ezoterikusan nagy tekintélyű befolyással bíró kozmopolita „páholyokban”) sem bölcs dolog ma már kritikai hangot megütni. Vagy ha igen, akkor a szentségtörő „tettes” hamar megütheti a bokáját. (Pedig hát a Talmudban állítólag oly nem eléggé elítélhető szállóigék is keringenek, hogy a goj, a keresztény becsapása pedig nem számít bűnnek, az kóser dolog.)

*

Jelen pillanatban egy ilyen – általam körvonalozott „Magyar Golgota” fal kialakításának még csak a gondolata is tilalomfát érdemel, hiszen ez nemcsak az „emberarcú szocializmusban”, hanem még manapság is (ebben a kapitálisocialista milliárdosok által megvezetett rendszerben is) „abzugolni való”, rasszista-stiches ötletnek számít.

Ezek a judeoliberálisok ma is „kettős mércével” mérnek. (Amely pedig – a zsidó Biblia szerint is – a csalással egyenértékű bűnnek számít.)

*

Amíg a zsidók a Siratófalnál szabadon jajveszékelve emlékezhetnek meg pl. babiloni fogságuk vagy jeruzsálemi templomuk leromboltatásának gyászos idejéről, addig mi, magyarok csak hangfogózott jajgatással emlékezhetünk (úgymond „búsnyargalhatunk”) Trianonról, a benesi dekrétumok tragikus következményeiről, nehogy megsértsük a (nemzetünk szétszaggatását, megalázását okozó) tisztas szomszédaink „nemzeti érzékenységét”.

A magyarság feldarabolásának, felnégyelésének a holokauszthoz hasonló tragédiáját megtestesítő trianoni Golgotánk gyászána és a Duna-medence népei közt kialakult ciklonszerű légköri fronthatásának napjainkban is érezhető következményeiről (az Európai Unióba történő belépésünk hetében) **Eörsi István** magyar zsidó író a következőképpen tájékoztatta az amúgy is magyarellenes információs maszlagokból töltekező nyugati olvasókat, a **Tagesspiegel** újság hasábjain keresztül:

„Ebben az övezetben van egy olyan egészségtelen rivalizálás, amelyben Magyarország kulcsszerepet játszik. Az I. világháború után területének kétharmadát felszították szomszédai között.

[...]

Azóta ezen országok bizalmatlanok (sic!) Magyarországgal szemben, ahol a nacionalisták (ó, hogy egyem meg **Eörsi** fejét) mindig arról ácsingóznak (sic!), hogy legalább azon területeket kapják vissza, amelyekre a magyar történelem nyoma rá bélyegét.

E bizalmatlanság gyakorta a magyar kisebbség elnyomásához és reakcióként Magyarországon még sovínisztább áramlatokhoz vezetett.”

(Ó, hogy micsoda egy ok-okozati konklúziós csavar!)

E szerint a Talmudba illő csúsztatás szerint tehát az a nagy hadihelyzet Közép-Európa Kárpát-medencei térségében, hogy az itt fellelhető (a nyugatiak számára érthetetlennek, ellenszenvesnek és nyugtalanítóknak tűnő) NACIONALISTA VILLONGÁSOK GERJESZTŐJEKÉNT, ELSŐ SZÁMÚ KÖZELLENÉGEKÉNT AZ ÖSSZEVAAGDALT, KIRABOLT ÁLDOZAT állítható be bűnbakként. Tehát – cinikus szemforgatással – az okozatot elszenvető áldozatot kiáltja ki a bajok okozójának ez a judoeliberális „hazánkfia”.

Vérbeli ösztönétől hajtva úgy tesz **Eörsi**, mint az antisémita (arabellenes) izraeli vezetők, akik a földjéről elűzött, megalázott palesztin (sémita) lakosságot

bélyegzik meg bűnbakként, mint a Kánaán földjén zajló „egészségtelen rivalizálásban kulcsszerepet” játszó főszereplőt...

Eörsi is azt a magyar népet kiáltja ki „kulcsszerepet játszó” bűnösnek, aki – a nagyon lassan hegedő sebeinek újra-újrakötözgetése közben – úgy emlékezik a vele történetekre (a történelemre), hogy időnként föl-fölzokog a kegyetlenül elszakított nemzet testrészeinek, testvéreinek, ezeknek a megalázottaknak és megszorítottaknak a sorsára gondolva...

Egyébként a nemzet egységét-önbizalmát faltörő kosként ostromló szociálliberális kormányunk hajdani külügyére, Kovács László szerint: Ha Európában szívesen látott vendégmunkások akarunk lenni, akkor IGENIS MEG KELL TANULNUNK KICSIKNEK LENNI. Vagyis pl. nem szabad az időnkénti feljajdulásainkkal zavarni, felkavarni a térség már-már leülepedett lelkiismereti csöndjét, nyugalmát. Nem szabad időnként sértegetni (az országunk lakosainak 25%-át elrabló) SZOMSZÉDAINK NEMZETI ÉRZÉKENYSÉGÉT azzal, hogy holmi KÖLTŐI KÉRDÉSEKKEK IONIZÁLJUK A KÁRPÁT-MEDENCE LÉGKÖRÉT, pl. olyanokkal, hogy „SZABAD-E SÍRNI A KÁRPÁTOK ALATT?”

Ha **Eörsi** író úrban nem ez a virtigli internác-kozmopolitizmusról árulkodó véna buzgott, hanem valami csekélyke magyar-zsidó patrióta vér is keringett volna, akkor valami olyasmit kellett volna cikkeznie e korszakváltó ünnep alkalmából (a térségünkben uralkodó „egészségtelen rivalizálásban” betöltött kulcsszerepünkkel kapcsolatban), hogy példának okáért: Európának nagyfokú toleranciával, empátiával és gyógyító szándékkal kellene viszonyulnia ehhez – a magyarságból időnként fel-feltörő – „zokogás-attitűdhöz”.

És teszem azt, azzal kellett volna érzékeltetnie – egy statisztikával megspékelt eszme-futtatás keretében – a sajátosan tragikus magyar sorskérdést, hogy ilyesfélét írt volna:

Kedves európai barátaink!

A magyar nemzettestnek a nagyhatalmak trianoni diktátuma által történő embertelen (az emberi jogokat, a Nemzeti Örendelkezési Chartát lábbal tipró, s már-már egy „vérvád” ismérveit kimerítő) kegyetlen feldarabolása (a tizenkét milliányi magyar emberből 3,5 milliányi testvér kiszakítása) úgy sújtotta a magyarságot, mintha a kb. hat-

vanmillió Franciaországból (mely Sade márkira valló kéjjel ütötte nyélbe ezt a gyalázatos Trianont) mondjuk valamelyik szomszédja (pl. Spanyolország) tizenötmillió franciát kiszakított volna egy rabló békekötés következményeként.

Vagy pl. a nyolcvanmilliósi Németországból kb. húszmilliónyi német lakost Lengyelországhoz csatoltak volna.

S azóta (hőzavetőleg 80 esztendeje) – folytathatta volna tovább a képzeletbeli **Eörsi**-cikk – „az a hadihelyzet” e térségben, hogy a szóban forgó országok (jelesül Spanyolország és Lengyelország) a „lopott holmi” miatti rossz lelkiismeretük hatására „okkal lennének bizalmatlanok” Franciaországgal és Németországgal szemben. És hát ez utóbbi országok nacionalistái – mit ad isten – mintha mindig arra „ácsingóznának”, hogy az erkölcsi világrend globális őrei hátha revideálnák valamelyest e rabló békekötés körüli álláspontjukat, s történetesen valami részleges kárpótlásban részesítenék Francia- és Németországot (az emberi jogok tiszteletben tartásának utólagos revíziója alapján).

De hát egy ilyen vagy ehhez hasonló „petíció” kezdeményezését hiába is várjuk volna el egy szociálliberális kozmopolitától, aki (a korunk legnagyobbjainak titulált „élő magyar írókhoz”: Konrádhoz, Esterházyhoz, Nádashoz, Kertészhez hasonlóan) nemcsak szívében, de fizimiskájában is külföldi (jelesül berlini) honpolgárrá deklasszálódott. Olyanná, aki csak olyankor látogatott „haza” (pontosabban a budapesti házába), amikor – a honi elvtársai körében – be lehetett kaszálni, be lehetett zsebelni azt a taps-dicsőséget, melyet egy-egy ilyen **Tagesspiegel**-ben elsütött (vagy hasonzószó) „patrióta” cikk nyomán szerzett.

Ez az – egyeseknek kóser, másoknak viszont tréfli – **Eörsi** író úr is a magyarság elleni ellenszenv szítása terén már közel volt ahhoz a létállapothoz, amiben a magyarutálatáról elhíresült Landesmann leledzett, mielőtt lelécelt volna Izraelbe.

Ő ugyanis egy arabs löfejjel ezen lepattanásának előtte – még utoljára, vérbosszús lihegéstől fuldokló hangfekvésben – BEOLVASOTT A MAGYARSÁGNAK, mondván: Zsidók nélkül, ti magyarok, még mindig ott toporognátok Mucsán, az ökor segge partján: keletről öröklött szakszerűséggel vakargatván a barom farára száradt szart. Hiszen a bogatya-madzag találmányotokon ki-

vül nem sok egyébvel gyarapítottatok Európa kultúráját.

Szerinte ezek a bugris magyarok – a zsidó kereskedők vénája, pénzembereik szürkeállománya nélkül – még mindig valahol a délibábos Hortobágyuk mellékén vegetálnának, búsmagyarkodnának. Városi kultúra nélküli faragatlan mivoltuk együgyűségében tanyáznának Tápén, avagy Kukutyinban hegyeznék egykedvű szakértelemmel a zabot, és Szatymazon vagy Csajágárcsögén – kecskelábú, göcsörtös asztalok mellett ücsörögve – dúdolgatnák a „Szomorú disznószar, hogy megrepesztél...” kezdetű melódiát, meg a „Ki gatyája ez a sárgás?” költői körkérdésre várnák egymástól a választ, mindhiába...

Summa summarum: a Nagy Parlagnak ebből a mucsai világból a zsidó tőke és kultúra emelte föl „ezeket” – egy valamelyest már civilizáltak mondható – emberszabású körülmények közé.

*

Az első világháború elvesztése után – a nemzetiségek cseh–román–szerb sovinsztáinak, mártírkodó demagógjainak sunyi sugalmazására – a győztes nagyhatalmak vezetői Trianonban (Isten és a lelkiismeretük megkérdése nélkül vágya isteni pózba magukat) azt a KOLLEKTÍV BÜNTETÉST szabták ki a KOLLEKTÍV BÜNÖSNEK bélyegzett magyar nép számára (a lakosságra), hogy elszakították tőle a színmagyar területeit, vérségi-gazdasági-kulturális-vallási kötelékeit, természeti és kultúrirtézményes kincseit, és ebből a „lopott holmiból” fölöttébb busásan megjutalmazták a KOLLEKTÍVE BÜNTELENNEK kikiáltott cseh, szlovák, román, szerb lakosságot, s mindezt a hírhedt aljasságot humánus igazságtételtként érvényesítették a nemzetközi jogban, és adták el az európai fórumokon.

S azóta ráadásul azokat, akik – a képzeletbeli TRIANON SIRATÓFALNÁL – jajgatni, könnyezni merészelték, olyan elvetemült nacionalistáknak bélyegezték ezek a mi szociálliberális, kozmopolita vezetőink, mint akik – úgy mond – meggondolatlanok, rövidlátóak, mert elfelejtik, hogy önnön sebeik tisztogatásának és újrakötésének zajával mélysegesen sértik a belföldi köznyugalmat és a (kisebbrendűségi érzésükből valamelyest lábadozóbb állapotra kecmergett) szomszéd népek egészségesen növekvő önérzetét.

(Magyarán: azt a zsíros töltekezés után

dukáló – vagyis a jó emésztéshez szükséges – békés nyugalmat, amit pl. az óriáskígyó élvez az egészben lenyelt és a torkán egyre lejjebb csúsztatott áldozata nyomán.)

*

S mostanság is, miközben napjainkban pl. a „Piszkos magyarok, pusztuljatok!” falfeliratok közepette magyarverések, halálra rugdosások történnek a Vajdaságban vagy a Felvidéken – aközben a zsidóverések rossz emlékeit őrző kozmopolita honpolgáraink egy árva szóval sem hangoztatják tiltakozásukat se kormány szinten, se úton, se útfélen. Inkább azzal nyugtatgatják sutba vágott lelkiismeretüket, hogy olyankor „hallgatni arany”, mikor a más vére folyik...

*

Visszatérve a főcsapásra...

ELJÖTT AZ IDEJE ANNAK, hogy mi, magyarok (akik egykoron az európai kereszténység védőbástyáját képeztük) – e sok oldalról jövő vágással megcsontított, Trianonban jól HELYBENHAGYOTT, és annak idején a pogány törökkel és 1849-ben a cári oroszokkal szemben MAGÁRA HAGYOTT, majd pedig 1956-ban a bolsevik oroszokkal szemben is CSERBENHAGYOTT magyarok – ország-világ előtt tiszta lelkiismerettel vállalható, jogos indíttatású és lelkiületű öntudattal és elszántsággal kezdhesünk bele a nemzet szent oltárának (a Trianon-Golgota emlékhelynek) kiépítésébe.

TERVEZET

A részleteket még nem, de a timpanonra felvendő jeligét már tudom:

„SZABAD-E SÍRNI A KÁRPÁTOK ALATT?”

(S ezen oromzat fölött állna kőszáli sasként kiterjesztett szárnyával a Turulmadár.)

Alatta középen ragyogna arany betűkkel Arany János üzenete nemzetéhez:

„Az nem lehet, hogy milliók fohásza
Örökké visszamálljon rólad, ég!...
LÉGY HŰ, S BÍZZÁL JÖVŐDBEN,
NEMZETEM.
NEM MINDIG EMBER, AKI SORSOT INTÉZ.”

Ez alatt balról egy Petőfi-vallomás ragyogna:

„Ha nem születtem volna is MAGYARNAK,
E néphez állanék ezennel én,
Mert elhagyott, MERT A LEGELHAGYATOTTABB,
MINDEN NÉPEK KÖZT a föld kerekén.”

Jobbról pedig egy Ady-hitvallás:

„Elvész az ország,
Ha elfogytak az askéta szívek”
„Csodálatos, babonás, bús MAGYARSÁG,
SZERETLEK,
S TEBENNED
VAGYOK, MERT VESZTEDET SOKAN AKARJÁK.”

Ezek alatt jobbra is, balra is az alábbi gondolatébresztően szép, költői sorok sorakoznának. Például:

„Jaj, régi szép magyar nép!
Az ellenség téged miképp
Szaggat és tép!
MIRE JUTOTT ÁLLAPOTOD
Romlandó cserépp.
Mint egy kedves eleven kép
Voltál olyan szép,
Magyar nép!”
(Rákóczi-nóta)

*

„Pusztulunk, veszünk,
MINT OLDOTT KÉVE, SZÉTHULL NEMZETÜNK”
(Tompa Mihály)

*

„Te lásd meg, ó sors, SZENVEDŐ HAZÁMAT ...
Mert kánya, kígyó, féreg egyre támad ...
S ő VÉDTELEN küzd, egyedül ...
S másokra vársz, hogy érte vívni fognak?
ÖN NÉPE NEM LESZ VÉDFALA?”
(Kölcsey Ferenc)

*

„És mégis-mégis fáradozni kell ...
EGY ÚJ IRÁNY TÖR ÁT A LELKEKEN ...
Hogy egymást szívben átkarolják ...
S hogy a legelső pór is kunyhájában
Mondhassa bizton: NEM VAGYOK MAGAM!

TESTVÉREIM VANNAK számos
milliók”

„Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
BUZGÓ IMÁDSÁG EPEDEZ
SZÁZEZREK AJAKÁN.”

(Vörösmarty Mihály)

*

„Minden ország támasza, talpköve
A TISZTA ERKÖLCS”
„Ébreszd fel alvó NEMZETI LELKE-
DET! ...
Lélek s szabad nép tesz CSUDA DOL-
GOKAT”

(Berzsenyi Dániel)

*

„Az Élet szent okokból élni akar,
S ha Magyarországra dob ki valakit,
Annak SZÁZSZORTA INKÁBB
KELL AKARNI”

(Ady Endre)

*

„Ó, jaj, mi igazán tiszták vagyunk,
NEKÜNK NYISSON AJTÓT A RE-
MÉNYSÉG!”

„Az ország nem kérdi, mivégre
engedik meggyűlni a bajt”

„Forgódnak a TŐKÉS BIRODAL-
MAK,
Csattog VILÁGOT SZAGGATÓ
FOGUK.

Lágy Ázsiát, borzolt Afrikát FALNAK,
S MINT FÉSZKET ÜTIK LE A KIS
FALUT.

Egy nyál a tenger! Termelő zabálás,
KIS BÚVÓ ORSZÁGOKRA RÁLE-
HEL

A TÁTOTT TŐKE SÁRGA SZÁ-
JA.”

„Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem ren-
det!”

„ÉDES HAZÁM, fogadj szívedbe,
hadd legyek HÚSÉGES FIAD!”

(József Attila)

*

„mert vétkesek közt CINKOS, AKI
NÉMA”

(Babits Mihály)

*

Az emlékhely falán elhelyezve lehet-
nének még felsorolva:

– tragikus csatavesztéseink színterei,
dátumai;

– vérrel tanúskodó mártírjaink nevei
(Dózsától a magyar jakobinusokon és az
aradi vértanúkon át egészen Nagy Imré-
ig és társaiig);

– lehetnének ott Bocskai Istvánnak,
II. Rákóczi Ferencnek, Széchenyi
Istvánnak, Kossuth Lajosnak dombor-
műves ábrázolásai;

– Szerváciusz kőbe faraghatná a maga
Trianon-vízióját;

– ebben az Emlékparkban – a fűzfák,
hársfák ágai közt – el lehetne helyezni
olyan hangszórókat, amelyekből időn-
ként fátyolos pianissimóban sugározná-
nak szét Bartók Béla Este a székelyeknél
című művének, Kodály Zoltán Székely-
fonójának, a Székely himnusznak, avagy
Erkel Ferenc Bánk bánjából a „Hazám,
hazám...”-nak lélekemelő hangjai.

Rácsos
gerendakövek

